

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 9 grudnia 2014 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanej A. D. kwoty 1.347,50 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 1.000,00 zł od dnia 27 listopada 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 135,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 9 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 212,50 zł bez odsetek. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

/wydruk z akt e-Sądu: pozew – k. 2-4v./

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kutnie.

/wydruk z akt e-Sądu: postanowienie z dnia 21 stycznia 2015 r. – k. 5/

Pismem z dnia 15 lipca 2015 r., stosownie do zarządzenia Sądu powód złożył pełnomocnictwo wraz z odpisem oraz dokumenty wykazujące umocowanie pełnomocnika do działania w imieniu powoda, podtrzymując żądania i twierdzenia wskazane w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność wynika z zawartej pomiędzy pozwaną a poprzednikiem prawnym powoda firmą (...) Spółka z o.o. umowy pożyczki. Powód w wyniku cesji wierzytelności nabył od (...) Spółka z o.o. wszystkie wierzytelności, które stały się wymagalne. Dochodzona kwota obejmowała: 1.000,00 zł tytułem należności głównej będącej kwotą pożyczki udzielonej zgodnie z umową pożyczki nr (...), 212,50 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie pożyczki liczonych zgodnie z warunkami Ramowej Umowy P. w wysokości czterokrotności stopy lombardowej od udzielonej pożyczki od dnia wymagalności, tj. od dnia 22.06.2013 r. do dnia 26.11.2014 r. i 135,00 zł tytułem opłat windykacyjnych naliczonych zgodnie z umową pożyczki nr (...).

/pismo powoda z dnia 15 lipca 2015 r. – k. 8, pozew – k. 9-10v./

Sąd stwierdził brak podstaw do wydania w przedmiotowej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, postanowieniem z dnia 30 września 2015 r. Sąd skierował sprawę do postępowania zwykłego.

/postanowienie z dnia 30 września 2015 r. – k. 72/

Odpis pozwu został doręczony pozwanej. Pozwana nie stawiała się na rozprawie, nie zajęła stanowiska w sprawie.

/e-protokół rozprawy z dnia 8 marca 2016 r. – k. 75-75v./

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z o. o. w W. prowadziła działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu pożyczkobiorcom pożyczek w ramach odnawialnej linii pożyczki po spełnieniu przez pożyczkobiorcę warunków określonych w ramowej umowie pożyczki (...).PL. (...) były zawierane na czas nieokreślony, w danej chwili pożyczkobiorca mógł mieć udzieloną tylko jedną pożyczkę. Warunkiem zawarcia umowy oraz udzielenia pożyczki było uprzednie utworzenie przez pożyczkobiorcę profilu klienta na stronie internetowej i posiadanie przez pożyczkobiorcę aktywnego profilu klienta. Utworzenie profilu klienta na stronie internetowej było jednocześnie złożeniem wniosku o zawarcie umowy oraz pierwszego wniosku o pożyczkę. Po utworzeniu przez pożyczkobiorcę profilu klienta na stronie internetowej, pożyczkobiorca był zobowiązany do dokonania przelewu ze swojego rachunku bankowego na rachunek bankowy (...) Spółka z o. o. kwoty 0,01 PLN tytułem opłaty rejestracyjnej. W tytule przelewu kwoty za opłatę rejestracyjną pożyczkobiorca wpisywał tekst zgodny z przesłanym komunikatem, w przypadku braku wpisania w tytule przelewu

wskazanego tekstu proces rejestracyjny klienta nie mógł być zakończony. Po utworzeniu profilu klienta na stronie internetowej oraz po uregulowaniu wszelkich należności z tytułu pierwszej pożyczki, klient mógł składać kolejne wnioski o pożyczkę. Po wydaniu pozytywnej decyzji o udzieleniu pożyczki, pożyczkodawca bezzwłocznie, w terminie nie dłuższym niż 7 dni, przekazywał przelewem bankowym kwotę pożyczki na rachunek bankowy pożyczkobiorcy. Za udzielenie pożyczki oraz w przypadku przedłużenia okresu spłaty pożyczki – za jego przedłużenie, pożyczkobiorca zobowiązywał się do zapłaty na rachunek bankowy pożyczkodawcy łącznej kwoty wszystkich odsetek, opłat i prowizji określonych w umowie lub warunkach pożyczki. Pożyczkobiorca zobowiązywał się do spłaty pożyczki w terminie spłaty pożyczki. Pożyczkobiorca, któremu została udzielona pożyczka miał prawo do przedłużenia okresu spłaty pożyczki, po wcześniejszym zapłaceniu, nie później niż w terminie spłaty pożyczki, prowizji za przedłużenie okresu spłaty pożyczki; spłata kwoty podstawowej pożyczki ulegała przedłużeniu po zapłacie tych należności. W przypadku przedłużenia okresu zwrotu pożyczki, pożyczkobiorca powinien podać następujący w tytule przelewu nr umowy pożyczki i informację o przedłużeniu okresu spłaty pożyczki zgodnie z komunikatem w e-mailu wysłanym do klienta niezwłocznie po zawarciu umowy. W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkodawca zastrzegł sobie możliwość naliczania odsetek za zwłokę w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Zawiadomienia o istnieniu opóźnienia w spłacie pożyczki stanowiące wezwania do zapłaty miały być wysyłane przez pożyczkodawcę korespondencyjnie na adres korespondencyjny pożyczkobiorcy lub w formie SMS i email. Pożyczkobiorca był obciążany kosztami wezwania do zapłaty w następującej wysokości: 35 PLN za przesłanie pierwszego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 30 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki, 45 PLN za przesłanie drugiego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 60 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki, 55 PLN za przesłanie trzeciego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 90 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki.

/dowód: ramowa umowa pożyczki (...)PL – k. 54-59/

W dniu 22 lutego 2013 r. system informatyczny prowadzony przez (...) Spółka z o. o. wygenerował warunki umowy pożyczki (...)PL nr (...) dla pożyczkobiorcy A. D. na kwotę 1.000,00 zł, prowizja 0,00 zł, (...) 0,00 %, okres trwania pożyczki 30 dni, termin spłaty pożyczki 24.03.2013 r.

/dowód: warunki umowy pożyczki (...)PL – k. 60/

W dniu 22 lutego 2013 r. A. D. przelała w dobro rachunku (...) Spółka z o. o. kwotę 0,01 zł, potwierdzając tym samym rejestrację i wyrażając zgodę na umowę pożyczki (...)PL nr (...).

/dowód: potwierdzenie przelewu z zaakceptowaniem warunków Umowy Pożyczki nr (...) – k. 66/

W dniu 22 lutego 2013 r. (...) Spółka z o. o. dokonała przelewu w dobro rachunku A. D. na kwotę 1.000,00 zł.

/dowód: potwierdzenie przelewu kwoty pożyczki – k. 65/

W dniu 23 lipca 2013 r. sporządzono kierowane do A. D. pismo – wezwanie do zapłaty z uwagi na zaleganie z wykonaniem postanowień umowy pożyczki nr (...), dotyczącej kwoty 1.000,00 zł, naliczono opłatę za wystawienie pierwszego wezwania do zapłaty w kwocie 35 zł. Brak potwierdzenia nadania lub doręczenia tego pisma.

/dowód: pierwsze wezwanie do zapłaty – k. 61/

W dniu 22 sierpnia 2013 r. sporządzono, kierowane do A. D. pismo – wezwanie do zapłaty z uwagi na zaleganie z wykonaniem postanowień umowy pożyczki nr (...), dotyczącej kwoty 1.000 zł, naliczono opłatę za wystawienie drugiego wezwania do zapłaty w kwocie 45 zł. Brak potwierdzenia nadania lub doręczenia tego pisma.

/dowód: drugie wezwanie do zapłaty – k. 62/

W dniu 21 września 2013 r. sporządzono, kierowane do A. D. pismo – wezwanie do zapłaty z uwagi na zaleganie z wykonaniem postanowień umowy pożyczki nr (...), dotyczącej kwoty 1.000 zł, naliczono opłatę za wystawienie trzeciego wezwania do zapłaty w kwocie 55 zł. Brak potwierdzenia nadania lub doręczenia tego pisma.

/dowód: trzecie wezwanie do zapłaty – k. 63/

W dniu 30 listopada 2013 r. (...) Spółka z o. o. zawarła z (...) Spółka z o.o. S.K.A. Umowę Ramową (...) stanowiącą podstawę do zawierania przez strony kolejnych transakcji kredytowych. W dniu 21 stycznia 2014 r. w wyniku umowy zbycia ogółu praw i obowiązków komplementariusza (...) Spółka z o.o. S.K.A. zmieniła nazwę na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W.. Spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością stała się jedynym wspólnikiem (...) Spółka z o.o.

/dowód: umowa ramowa wraz z dalszymi dokumentami – k. 14-19, akt notarialny – k. 52-53v., potwierdzenie transakcji – k. 20-51v./

W dniu 28 listopada 2014 r. sporządzono, kierowane do A. D. pismo – przedsądowe wezwanie do zapłaty z uwagi na zaleganie z wykonaniem postanowień umowy pożyczki nr (...), dotyczącej kwoty 1.000 zł, wskazano łączną kwotę zadłużenia na dzień 28 listopada 2014 r. na kwotę 1.348,16 zł. Brak potwierdzenia nadania lub doręczenia tego pisma.

/dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 64/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przywołane dowody.

Wprawdzie powód do pozwu dołączył ramową umowę pożyczki odnawialnej (...).PL, co pozwala poczynić ustalenia odnośnie zasad udzielania pożyczek pożyczkobiorcom w ramach prowadzonej przez (...) Spółka z o. o. działalności gospodarczej, jednakże analiza zapisów tej umowy oraz pozostałych dokumentów odnoszących się do wygenerowanych warunków pożyczki nr (...) oraz dokonanego przez pozwaną przelewu kwoty 0,01 PLN tytułem opłaty rejestracyjnej, nie dają podstaw do przyjęcia, że strony faktycznie łączyła umowa pożyczki nr (...). Należy bowiem zauważyć, że pozwana w tytule przelewu dokonanego w dobro rachunku (...) Spółka z o. o. zawarła tekst „Potwierdzam rejestrację i zgadzam się na umowę pożyczki (...).PL (...)”, przelew ten nie odnosi się zatem do umowy pożyczki nr (...).

Należy również zwrócić uwagę na zasadnicze rozbieżności w zakresie zawartych w pozwie twierdzeń powoda, a przedłożonym wydrukiem warunków umowy pożyczki nr (...). Wskazana pożyczka miała dotyczyć kwoty 1.000,00 zł, taką też kwotę przelano na rachunek pozwanej w dniu 22 lutego 2013 r., prowizja 0,00 zł, (...) 0,00 %, okres trwania pożyczki 30 dni, termin spłaty pożyczki 24.03.2013 r. Tymczasem powód w pozwie wskazał, że w związku z zaakceptowaniem przez pozwanego warunków umowy pożyczki nr (...), powód w dniu 22 lutego 2013 r. przelał na rachunek pozwanego kwotę 1.000,00 zł tytułem zawartej umowy pożyczki. Taka też kwota została wskazana jako kwota pożyczki w ramach żądanej w pozwie kwoty 1.347,50 zł, od tej kwoty powód dokonał też kapitalizacji odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie pożyczki liczonych zgodnie z Umową Ramową P. w wysokości czterokrotności stopy lombardowej od udzielonej pożyczki od dnia wymagalności, tj. od dnia 22.06.2013 do dnia 26.11.2014, powód wskazał, że termin płatności pożyczki został określony na dzień 21.06.2013 r. Tymczasem z warunków umowy pożyczki nr (...) wynika, że okres trwania pożyczki wynosił 30 dni, termin spłaty pożyczki ustalono na dzień 24.03.2013 r., udzielona pożyczka nie była oprocentowana ((...) 0,00 %). Twierdzenia powoda pozostają zatem w oczywistej sprzeczności z przedłożonym materiałem dowodowym, nie sposób poczynić jednoznacznych ustaleń odnośnie stosunku zobowiązaniowego jaki faktycznie łączył strony, nie sposób przyjąć, że doszło do przedłużenia ustalonego okresu zwrotu pożyczki, że zostały spełnione warunki określone w § 9 ramowej umowy pożyczki.

Należy ponadto zauważyć, że powód nie przedstawił dowodu doręczenia pozwanej żadnego z dołączonych do pozwu pism, a w świetle umowy zawiadomienia o istnieniu opóźnienia w spłacie pożyczki stanowiące wezwania do zapłaty

miały być wysyłane przez pożyczkodawcę korespondencyjnie na adres korespondencyjny pożyczkobiorcy, wskazane w umowie opłaty z tego tytułu miały być zaliczane za przesłanie wezwania do zapłaty drogą pocztową.

Zgodnie z art. 232 zd. 1 k.p.c. to na stronach spoczywa ciężar prowadzenia postępowania dowodowego dla stwierdzenia faktów, z których strony te wywodzą skutki prawne. Powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata. Nie ulega wątpliwości, iż to na powodzie spoczywał ciężar wykazania występowania wszystkich przesłanek wykazujących istnienie roszczenia pieniężnego i faktyczny zakres tego roszczenia. Nie ulega wątpliwości, iż pełnomocnik powoda w tym zakresie miał możliwość przytoczenia określonych twierdzeń oraz zgłoszenia stosownych wniosków dowodowych już w pozwie. Oczywistym jest, iż jeżeli strona nie zgłosiła twierdzeń i dowodów w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym, a w sprawie nie występują okoliczności usprawiedliwiające późniejsze ich powołanie, to Sąd obowiązany jest pominąć te twierdzenia i wnioski dowodowe.

Zgodnie z art. 6 § 2 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 1-3 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Materiał dowodowy przedłożony przez stronę powodową nie pozwala uznać, iż powód wykazał zasadność roszczenia oraz z czego wywodzi kwoty dochodzone pozwem.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu mającego istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zasada skonkretyzowana w tym przepisie jest jasna – kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę przeciwną wywołuje ten skutek, że istotne dla sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości twierdzeń na innej podstawie. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscencji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, niepubl.). Wobec nie wykazania zgłoszonych twierdzeń, Sąd pomija te twierdzenia jako gołosłowne.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (przelew), wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 § 1 k.c.). Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, czyli prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Istotne jest to, aby owa wierzytelność istniała, nadto aby cedent miał prawną możliwość nią rozporządzać. Dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie, w tym także zarzut przedawnienia roszczenia (art. 513 § 1 k.c.).

Niewątpliwie powód jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób i w oparciu o jakie dokumenty określił wysokość dochodzonego roszczenia.

W niniejszej sprawie powód nie zdołał wykazać, z czego wynika kwota dochodzona pozwem, że wierzytelność we wskazanych kwotach faktycznie istnieje, a w konsekwencji że powód posiada własną legitymację czynną do wystąpienia z przedmiotowym żądaniem zapłaty.

Występująca sprzeczność pomiędzy twierdzeniami wskazanymi w pozwie a przedłożonymi dokumentami odnośnie pożyczki nr (...), nie pozwala Sądowi skutecznie dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, stwierdzić, na jakiej podstawie została naliczona dochodzona należność, czy występowała podstawa do naliczania odsetek w umownej wysokości wskazanej przez powoda, a tym samym czy roszczenie strony powodowej jest zasadne.

Nie ulega wątpliwości, iż nie wystarczy zgłosić do Sądu żądanie zasądzenia odpowiedniej kwoty, ale trzeba to żądanie udowodnić, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Ponadto wskazać należy, iż będąca przedmiotem cesji wierzytelności należność wskazana przez powoda musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Z kolei dłużnik ma prawo skutecznie kwestionować zasadność oraz kwotę swego zadłużenia. W przeciwnym wypadku mogłoby dochodzić do różnorodnych nadużyć ze strony działających obecnie różnych podmiotów zajmujących się profesjonalnie skupem wierzytelności. Przerzucenie ciężaru dowodu na dłużnika będącego konsumentem, który nie dysponuje często dowodami wpłat, ani też nie wie, jaka jest dokładnie wysokość jego zadłużenia byłoby niewątpliwie niezasadne i w wielu wypadkach niewykonalne dla dłużnika.

Należy zauważyć, że pozwana jest konsumentem w rozumieniu przepisu art. 22¹ k.c., co zobowiązuje Sąd do dokonania oceny przedmiotowego roszczenia również w świetle przepisów o ochronie konsumentów, w tym szczególnie art. 385¹ – 385³ k.c.

W ocenie Sądu znaczna część żądania pozwu budzi poważne wątpliwości w świetle przepisów o zobowiązaniach umownych i ochronie konsumenta przed niedozwolonymi klauzulami umownymi. Przepis art. 385¹ § 1 k.c. stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Norma prawna zawarta w przepisie kolejnego paragrafu stanowi, że jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Z kolei przepis art. 385¹ § 3 k.c. stanowi, że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Natomiast przepis kolejnego paragrafu stanowi, że ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Zgodnie z przepisem art. 385² k.c. oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

Należy zauważyć, że analogiczne opłaty, jak wymienione w § 8 ust. 1 umowy, uznane zostały w wielu orzeczeniach Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za klauzule naruszające zbiorowe interesy konsumentów, czyli klauzule niedozwolone. Przykładowo wymienić można orzeczenia wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych UOKiK pod numerami 4090, (...), dotyczące opłat za wezwania do zapłaty, czy wypowiedzenia umowy. W konsekwencji także w niniejszej sprawie opłaty przewidziane w § 8 ust. 1 umowy należy uznać w świetle art. 385³ pkt 16-17 k.c. za klauzule niedozwolone. Zdaniem Sądu charakter opłat wskazanych w § 8 ust. 1 umowy wskazuje, że w istocie opłaty te traktowane są przez pożyczkodawcę jako kara umowna za nieterminową spłatę pożyczki przez pożyczkobiorcę. Opłaty te niewątpliwie pozostają w sprzeczności z regulacją art. 483 § 1 k.c. przewidującego karę umowną na wypadek

niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia niepieniężnego. Zawierając wskazane ustalenie odnośnie zgody na obciążenie opłatami wskazanymi w § 8 ust. 1 umowy pożyczkodawca narzucił w istocie pożyczkobiorcy karę umowną za opóźnienie w spłacie pożyczki (świadczenia pieniężnego), przy określeniu bardzo krótkiego terminu spłaty udzielonej pożyczki, od której co do zasady wyrażonej w art. 481 § 1 k.c. mogą przysługiwać odsetki, a nie kara umowna. Naliczenie opłat za przesłanie pisemnych monitów zawierających wezwanie do zapłaty w związku z nieterminową spłatą pożyczki w wysokości kilkukrotności opłaty za przesyłkę poleconą, przy czym bez wskazania obowiązku przesłania takiego monitu przesyłką poleconą, podczas gdy koszt sporządzenia wezwania i nadania przesyłki może wynieść maksymalnie kilka złotych, należy uznać za nieekwiwalentne i niedozwolone. Powód wskazał w pozwie, że część dochodzonego roszczenia zawiera opłaty za monity kierowane do strony pozwanej, w ocenie Sądu opłaty te stanowią klauzule niedozwolone, czyli nie są wiążące dla konsumenta (art. 385¹ § 1 k.c.). Ponadto powód nie wykazał, aby w ogóle przesłał wskazane wezwania do zapłaty na adres korespondencyjny pozwanej.

Należy zauważyć, że podobne regulacje zawarte są w Dyrektywie nr 93/13/ EWG, która wprowadza ochronę konsumentów przed nieuczciwymi postanowieniami umownymi. W wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 maja 2013 r. C-488/11 przyjęto, że „Art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on sądowi krajowemu, jeżeli stwierdził on nieuczciwy charakter postanowienia dotyczącego kary umownej w umowie zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, na ograniczenie się, do czego upoważnia go prawo krajowe, do obniżenia przewidzianej przez nie kwoty kary umownej obciążającej tego konsumenta, lecz zobowiązuje go do zwykłego niestosowania rzeczowego postanowienia wobec konsumenta.” Wprawdzie w niniejszej sprawie wprost nie ma mowy o karze umownej, jednak opłaty windykacyjne wymienione w pozwie stanowią podobne obciążenie, co wymaga analogicznej oceny. W świetle przepisów o ochronie konsumentów wskazane powyżej opłaty za nieterminową spłatę pożyczki przez pożyczkobiorcę, należy uznać za nadużycie, bowiem powód nie wykazał, by faktycznie poniósł jakiegokolwiek wydatki z tego tytułu. Nie ulega wątpliwości, że zastrzeżony w umowie obowiązek poniesienia takich dodatkowych obciążeń, które nie odnoszą się do głównego świadczenia konsumenta, daje pożyczkodawcy dodatkowe nieuzasadnione i nieekwiwalentne świadczenie kosztem konsumenta. Wskazane postanowienia umowne jako nieuzgodnione indywidualnie z konsumentem, naruszają klauzulę dobrych obyczajów, w oparciu o wskazane powyżej przepisy nie wiążą zatem konsumenta.

Zgodnie z przepisem art. 339 k.p.c., o ile zaistnieją po temu przesłanki określone w § 1, sąd może wydać wyrok zaoczny przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie (§ 2). Wprowadzone przez ten przepis swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia jednak powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Lex nr 30397, podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142).

Gospodarzem procesu cywilnego jest powód, który kierując do sądu określone żądanie ma obowiązek wykazać jego zasadność, w przypadku wyroku zaocznego wskazując jedynie wszelkie niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie. Nie czyniąc tego naraża się na negatywne konsekwencje procesowe.

W przedmiotowej sprawie, strona powodowa nie uczyniła zadość tym obowiązkom, a zatem w konsekwencji, wobec nie przytoczenia twierdzeń uzasadniających istnienie tytułu prawnego strony powodowej do żądania zapłaty, należało oddalić przedmiotowe powództwo w całości jako nieuzasadnione i nieudowodnione.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. w zw. z art. 340 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, jeżeli nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo nie składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, sąd wyda wyrok zaoczny.

Z tych względów w oparciu o przywołane przepisy Sąd wyrokiem zaocznym oddalił przedmiotowe powództwo.

Z./

1. Odnotować sporządzenie uzasadnienia [projekt sporządzony przez asystenta].
2. Odpis wyroku zaocznego wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda – adw. P. Z..

Dnia 4.04.2016 r.